

Un espectacle grotesc

Quan la política, com gairebé tot a la vida, no va acompanyada d'una bona dosi de sentit del ridícul, pot deparar episodis autènticament esperpèntics. La setmana passada, el poder popular autonòmic valencià va celebrar, en dos fronts de poder diversos –però no tant–, el novè mes d'existència amb sengles mostres que si alguna cosa han palesat, una volta més, és que el sentit del ridícul no figura en els manuals interns de política del Partit Popular d'Eduardo Zaplana, president de la Generalitat valenciana. Els fets giren al voltant de la Ciutat de les Ciències de l'arquitecte valencià Santiago Calatrava i de la Institució Valenciana d'Estudis i Investigació (IVEI).

El primer episodi, per ordre cronològic, fa referència a aquesta última i a la seua renovació. La setmana es despertava amb una notícia passada el diumenge anterior, dia 24 de març, quan es feia públic que el president de la Diputació de València, Manuel Tarancón, havia destituït Bernat Martí com a director del Servei d'Investigació Prehistòrica (SIP) i del Museu d'Arqueologia. El motiu únic adduït per Antonio Lis, titular de Cultura del PP a la Diputació, per justificar aquesta mesura era la posició adoptada per Martí en l'obligada renovació de 20 dels consellers de la IVEI. Havia signat una llista que no era la presentada per Tarancón i pel conseller de Cultura, Fernando Villalonga; aquest era el "delicte". Els membres del consell de la IVEI sempre han actuat a títol personal i han desenvolupat un treball científic i tècnic totalment allunyat de la parcel·la política. Independència que, juntament amb una trajectòria impecable, han concedit al SIP i al Museu d'Arqueologia una elevat prestigi internacional en el seu àmbit de treball.

Ens trobem, doncs, davant d'una lamentable manca de respecte a la llibertat de criteri que ha suscitat les crítiques del món polític i intel·lectual valencià i que ha eixamplat l'esclatxa oberta

entre el Consell valencià i la Universitat des dels inicis de l'actual legislatura. Una allau de crítiques que en el moment de tancar aquesta edició, divendres passat, amenaçava amb transcendir enllà de les fronteres valencianes.

D'altra banda, i tan sols tres dies després, Zaplana desautoritzava el conseller d'Economia i Hisenda, José Luis Olivas, obligant-lo a renegociar el projecte original de la Ciutat de les Ciències amb Calatrava. Un projecte que el mateix Olivas havia desestimat fa prop de quatre mesos. La polseguera política i social que es va alçar amb la mesura no s'ha aturat des d'aleshores i les pressions econòmiques, polítiques i judicials de les empreses afectades han arribat al carrer de Gènova de Madrid. Una desautorització

que ja ha valgut la demanda de dimissió del conseller per part dels grups de l'oposició parlamentària valenciana. El silenci que havien mantingut fins ara Zaplana i l'alcaldessa Rita Barberà –aquesta, favorable al projecte des de sempre– els ha evitat d'eixir-ne políticament cremats. Olivas navegava sol en la seua tossuderia contra el projecte. En el camí queden altres projectes fantasma presentats pel conseller de manera totalment lamentable i insòlita.

Les dues espelmes enceses per celebrar el balanç de nou mesos de poder autonòmic popular s'ajunten, en aquest pastís en què s'ha convertit la vida política valenciana, a una col·lecció –petita, però treballada amb constància– d'espelmes impossibles d'apagar enceses en memòria de les desaparicions que protagonitzen per episodis la política social, educativa, sanitària... del govern de Zaplana. Nou mesos sense lleis, sense projectes, sense...

No debades, algunes veus internes del PP apunten, des de l'immobilisme electoral del pasat 3-M, que es treballa amb un excés de zel pensant en una possible derrota en les eleccions autonòmiques de 1999. I amb una oposició parlamentària davant perduda en lluites particulars, la cosa té, certament, el seu mèrit.

“La setmana passada, el consell valencià va celebrar el seu novè mes d'existència amb dues mostres que palesen que el sentit del ridícul no figura en els manuals interns del Partit Popular d'Eduardo Zaplana.”